

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Tomáše Langáška a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobkyně: **T. T. D. N.**, zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2015, č. j. CPR-3587-3/ČJ-2014-930310-V234, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 4. 2015, č. j. 4 A 18/2015 - 35, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti žalobkyně **se přiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brojí proti rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 21. 4. 2015, č. j. 4 A 18/2015 - 35, (dále jen „napadený rozsudek“), jímž městský soud zamítl stěžovatelčinu žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2015, č. j. CPR-3587-3/ČJ-2014-930310-V234 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl stěžovatelčino odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 4. 1. 2015, č. j. KRPA-192220/ČJ-2014-000022, kterým bylo stěžovatelce uloženo správní vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) na dobu 12 měsíců ode dne, kdy pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Současně byla stěžovateli ve smyslu § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Ve své kasační stížnosti stěžovatelka mj. požádala o přiznání odkladného účinku. K tomu uvedla, že její individuální zájem na ochraně procesních práv významně převyšuje potenciální újmu, která by mohla vzniknout jiným osobám či potenciální ohrožení důležitého veřejného zájmu. Přiznání odkladného účinku přitom nemůže představovat újmu pro žádné třetí osoby, přičemž si dále dovoluje vyloučit rozpor s důležitým veřejným zájmem. Ačkoliv lze připustit, že by realizace pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění mohla být ve veřejném zájmu, nelze tento zájem stavět do konfliktu s výše uvedeným zájmem stěžovatelky na spravedlivý proces, jelikož zájem jednotlivce převyšuje jakýkoliv důležitý veřejný zájem. Stěžovatelka dále poukázala na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2013, č. j. 6 As 82/2012 - 37, jakož i usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 - 100.

Žalovaný se k žádosti o přiznání odkladného účinku ve stanovené lhůtě vyjádřil tak, že není opodstatněná.

Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud přizná žalobě odkladný účinek, *jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem*. Ve smyslu § 107 s. ř. s. uvedené podmínky platí přiměřeně i pro odkladný účinek kasační stížnosti.

Odkladný účinek představuje institut mimořádné povahy. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u něhož by bylo možno automaticky očekávat přiznání odkladného účinku. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí městského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno.

Možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Nejvyšší správní soud proto nejprve posuzoval, jaká újma by vznikla přiznáním, resp. nepřiznáním odkladného účinku stěžovateli a jiným osobám.

Stěžovatelka tvrdila, že v důsledku vycestování do jejího domovského státu by jí bylo zabráněno uplatňovat svá procesní práva. Výkonem rozhodnutí by jí proto vznikla nepoměrně větší újma, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Soud neshledal, že by přiznání odkladného účinku mohlo v posuzované věci způsobit jiným osobám větší újmu, než která hrozí stěžovateli. Čin, pro který bylo rozhodnuto o jejím vyhoštění, nebyl takové povahy, že by její další pobyt na území České republiky, mohl znamenat hrozící nebezpečí pro jiné osoby, či jinou újmu. Nejvyšší správní soud neshledal ani jiné okolnosti, které by tomu nasvědčovaly. Nejvyšší správní soud je proto přesvědčen, že výkon rozhodnutí by pro stěžovatelku znamenal nepoměrně větší újmu, než jaká by přiznáním odkladného účinku mohla vzniknout jiným osobám, neboť stěžovatelka by nemohla plně uplatňovat svá práva v případných dalších řízeních vedených v dané věci, čímž by bylo významně zasaženo do jejího práva na spravedlivý proces. Na tomto místě zdejší soud odkazuje na své rozhodnutí ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 – 25, kterým dospěl k závěru, že „[j]e-li přezkoumáváno rozhodnutí příslušných správních orgánů o správním vyhoštění, je újma, hrozící stěžovateli z jeho výkonu, zřejmá ze samotné povahy tohoto rozhodnutí. To platí přinejmenším, pokud jde o zajištění práva na spravedlivý proces a práva na respektování soukromého života“. První kritérium přiznání odkladného účinku je v daném případě splněno.

Pokud jde o možný rozpor s důležitým veřejným zájmem, je opět nutné poměřit na jedné straně újmu hrozící stěžovateli v případě nepřiznání odkladného účinku, a na straně druhé důležité zájmy společnosti. Pro zamítnutí návrhu přitom nepostačuje pouze existence kolidujícího veřejného zájmu, jak by se mohlo zdát z doslovného výkladu ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. Toto ustanovení nutno vykládat ústavně konformním způsobem, a proto je třeba za pomoci testu proporcionality vážit intenzitu hrozícího zásahu do základního práva svédčícího žalobci s intenzitou narušení veřejného zájmu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 5 As 17/2008 - 131, publ. pod č. 1698/2008 Sb. NSS). S ohledem na důvody správního vyhoštění leží v daném případě proti podstatné újmě, hrozící stěžovateli, riziko narušení veřejného zájmu jen nízké nebo maximálně mírné intenzity. Stěžovatelka byla totiž vyhoštěna toliko pro svou nelegální přítomnost na území České republiky, a to pouze dne 15. 5. 2014. Nepáchala zde žádnou jinou nelegální činnost. Proto nelze vyvodit, že by přiznání

pokračování

odkladného účinku bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Tím je splněna druhá podmínka pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Je třeba připomenout, že v usnesení ze dne 6. 12. 2005, č. j. 2 Afs 77/2005 – 96, č. 786/2006 Sb. NSS (na které ostatně upozornila také stěžovatelka), Nejvyšší správní soud uvedl, že „[o]dkladný účinek podle § 107 soudního řádu správního může být v řízení o kasační stížnosti přiznán a působit nejen ve vztahu k přezkoumávanému rozhodnutí krajského soudu (či jeho části), ale i přímo ve vztahu ke správnímu rozhodnutí (či jeho části), k jebož přezkumu se dotýčné řízení před krajským soudem vedlo.“ Za dané situace se tedy do rozhodnutí o kasační stížnosti pozastavují účinky nejen ve vztahu k napadenému rozsudku městského soudu, ale odkladný účinek kasační stížnosti působí i ve vztahu k rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 4. 1. 2015, č. j. KRPA-192220/ČJ-2014-000022, o vyhoštění stěžovatelky, ve spojení s napadeným rozhodnutím žalovaného.

Závěrem Nejvyšší správní soud připomíná (v souladu s názorem stěžovatelky), že usnesení o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, publ. pod č. 1072/2007 Sb. NSS).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. června 2015

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu